

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/19/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122486306
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:6122486306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava 811 05, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom C. XX, bývajúci vo D., E. XX, o zaplatenie sumy 5.863,22 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 15Csp/8/2023 - 146 zo dňa 31.01.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanému voči žalobcovi náhrada trov konania nepriznal.

1.1. Východiskovo súd prvej inštancie posudzoval vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený Zmluvou o spotrebiteľskom úvere – lepšia splátka (ďalej len „Zmluva o úvere“) v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 52 nasl.) a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), nakoľko ju žalobca uzatváral ako dodávateľ – banka a žalovaný ako spotrebiteľ.

1.2. Súd prvej inštancie v prvom rade uviedol, že medzi stranami sporu došlo 17.08.2018 k uzavretiu úverovej zmluvy č. 1875676175, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému účelový úver vo výške 7.000,- eur pri fixnej úrokovej sadzbe 7,50 % p.a. určeného na refinancovanie, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 96 mesačných splátkach po 105,58 eur splatných k 15. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky 15.09.2018, s termínom konečnej splatnosti úveru 15.08.2026. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, bola vyčíslená na sumu 10.134,46 eur, výška RPMN bola uvedená 10,30 %, odplata za poskytnutie úveru vo výške 8,94 %, priemerná výška RPMN 9,05 % p.a., keď najvyššia prípustná hodnota odplaty mala predstavovať 18,10 % p.a. Poskytnutý úver bol čerpaný 18.08.2018.

1.3. Okresný súd uviedol, keďže žalovaný úver riadne nesplácal, žalobca podaním z 11.10.2021 označeným ako „Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“, doručeným žalovanému 14.10.2021, tomuto oznámil, že podstatným spôsobom porušil ustanovenie Zmluvy o úvere a

Obchodných podmienok, na ktoré ho upozornil predchádzajúcou upomienkou. Žalovaného s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornil, že k 11.10.2021 bola pohľadávka žalobcu zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 396,95 eur pozostávajúca z omeškanej splátky vo výške 379,55 eur, poplatkov vo výške 9,- eur a poistného vo výške 8,40 eur. Žalovaného vyzval na jej úhradu a pre prípad jej neúhrady žalovaného upozornil, že žalobca je oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať od neho úhradu celej úverovej pohľadávky.

1.4. Ďalej poukázal na to, že podaním z 08.11.2021, ktoré bolo žalovanému doručené 13.11.2021, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru k 08.11.2021. Zároveň vyčíslil výšku dlhu žalovaného ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti na sumu 6.153,17 eur, pozostávajúcu z dlžnej istiny 5.863,22 eur, úroku 263,55 eur, poplatkov za upomienky 18,- eur a poistného 8,40 eur. Ak vo výzve z 11.10.2021 žalobca tvrdil, že k 11.10.2021 mal byť žalovaný v omeškaní viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti (dokonca so sumou uvádzanou vo výške 396,95 eura), potom splátka splatná 15.07.2021, v súvislosti s nezaplatením ktorej malo podľa odpovede žalobcu dôjsť k zosplatneniu úveru, nemohla byť obsiahnutá v uvádzanej dlžnej – viac ako 3 mesiace omeškanej sume, keďže ku dňu vyhotovenia danej výzvy (11.10.2021) ešte ani neuplynuli 3 mesiace od jej splatnosti.

1.5. V prejednávanej veci považoval za potrebné konštatovať, že ani jeden z úkonov žalobcu (výzva daná podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a ani samotné zosplatnenie) neobsahovalo označenie konkrétnej splátky, ktorej nezaplatenie (čiastočné nezaplatenie) trvajúce najmenej 3 mesiace malo byť dôvodom zosplatnenia. Okresný súd dospel k záveru, že k platnému zosplatneniu dlhu zo Zmluvy o úvere k uvedenému dňu z vyššie uvádzaných dôvodov nedošlo, keďže dané úkony (výzva a zosplatnenie) trpeli nedostatkom vôle a jej prejavu z hľadiska identifikácie konkrétnej omeškanej splátky úveru, pre ktorú malo dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, t. j. išlo o neplatné právne úkony podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanému, ktorému by s poukazom na § 255 ods. 1 CSP prináležal nárok na plnú náhradu prípadne vzniknutých trov v súvislosti s týmto sporom, nárok na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaný si žiadne trovy neuplatnil a z obsahu spisu ani nevyplývalo, že by mu v súvislosti s týmto sporom vznikli nejaké trovy (žalovaný zostal v priebehu sporu nečinným).

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc súdu prvej inštancie vady podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

2.1. V odvolaní uviedol, že dňa 17.08.2018 uzatvoril so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, tzv. „lepšia splátka“ č. 1875676175, na základe ktorej poskytol žalovanému refinančný úver vo výške 7.000,- eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky spolu s príslušenstvom v mesačných splátkach vo výške 105,58 eur. Termín konečnej splatnosti úveru kontrahenti dojednali na 15.08.2026. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala sumu 10.134,46 eur.

2.2. Z aktuálneho stavu úveru (pripojeného k žalobe) vyplývalo, že žalovaný riadne a včas uhradil splátky do 15.04.2020. Následne od splátky za mesiac máj 2020 až do splátky za mesiac január 2021 bol žalovanému povolený odklad splátok (uvedené vyplývalo z časti „Plán splátok“ v aktuálnom stave). Po skončení obdobia odkladu žalovaný uhradil splátky úveru nepravidelne, čo žalobca vzhľadom na pretrvávajúcu pandémiu po určitú dobu rešpektoval. Vzhľadom na omeškanie so splácaním sa úhrady dlžníka započítavali na skôr splatné splátky. Posledné plnenie dlžníka zo dňa 13.8.2021 bolo započítané na splátku za mesiac 6/2021, ktorá bola uhradená iba v časti vo výške 31,13 eur a zvyšok ostal neuhradený. Keďže omeškanie žalovaného s úhradou splátok trvalo viac ako 3 mesiace, žalobca písomne upozornil žalovaného na možnosť uplatnenia práva vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru (§ 565 Občiansky zákonník) listom „Vec: Upozornenie – Výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 11.10.2021. Na toto upozornenie žalovaný nijak nereagoval (nekontaktoval žalobcu ani nevykonal úhradu). Preto žalobca listom „Vec: Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 8.11.2021 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru.

2.3. Z uvedeného vyplývalo, že predčasná splatnosť úveru bola vyhlásená v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka za splnenia podmienok: 1. existencie 3-mesačného omeškania s úhradou splátky, 2. upozornenia na možnosť uplatnenia tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Podotkol, že z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevyplývala povinnosť informovať spotrebiteľa o konkrétnej splátke, ktorú neuhradil. Čo sa týka obsahu upozornenia, ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyžadovalo iba to, aby ním bol spotrebiteľ upozornený na zámer veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Ak by upozornenie malo spĺňať aj ďalšie obsahové kritéria, nepochybne by boli vymedzené priamo v normatívnom texte zákona zo strany zákonodarcu. V tomto prípade bol žalovaný v čase doručenia upozornenia na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v omeškaní s viacerými splátkami, a preto ho žalobca logicky informoval o celkovej výške neuhradenej dlžnej sumy, ktorá predstavovala 396,95 eur. Na toto upozornenie žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval.

2.4. Žalobca predložil súdu listinu Aktuálny stav úveru ku dňu: 30.08.2022, v ktorej bolo zreteľne uvedené, že poslednú úhradu pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru žalovaný realizoval 13.8.2021 vo výške 30,- eur (táto čiastka bola započítaná na skôr splatnú splátku za mesiac jún 2021). Od tohto momentu, neuskutočnil ďalšie úhrady. K vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru preto došlo pre neuhradenie splátky splatnej 15.07.2021, s ktorou bol žalovaný v omeškaní viac ako 3 mesiace (od 16.07.2021 do 08.11.2022 trvalo omeškania 3 mesiace a 23 dní) a zároveň bol písomne upozornený na oprávnenie veriteľa zosplatiť úver v lehote nie kratšej ako 15 dní, listom zo dňa 11.10.2021. Všetky tieto skutočnosti žalobca v konaní riadne tvrdil a preukázal listinnými dôkazmi. Žalobca mal za to, že súd za týchto okolností musel vedieť (aj v zmysle zásady iura novi curia) v konaní vyhodnotiť dodržanie lehôt upravených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) postupom v zmysle § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

5. Žalobca v odvolaní popieral, že v upozornení, ako aj v zosplatiťujúcej výzve by mala byť označená splátka. Popieral neurčitost' obsahu oznámenia (upozornenia), nakoľko bolo z neho zrejmé, z ktorého zmluvného vzťahu žalobca vychádzal, čo zamýšľa a z akého dôvodu došlo k vzniku práva na zosplatenie úveru.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v zásade sa stotožnil s podstatnými skutkovými a právnyimi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie súd prvej inštancie založil. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z toho vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne

neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom spore vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, zohľadniac pri tom i spotrebiteľský charakter sporu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúcemu z § 191 CSP, t.j. súd zobral do úvahy len tie skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a dostatočne presvedčivo, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pričom tak žalobcovi ako aj žalovanému súd vytvoril všetky procesné podmienky, aby v priebehu sporu uplatnili a realizovali svoje procesné práva.

9. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prekročil rámec ochrany spotrebiteľa, keď napriek pasivite žalovaného, sám aktívne (porušujúc zásadu rovnosti strán sporu) žalobu v časti zamietol, odvolací súd uvádza, že v tomto prípade ide o spotrebiteľský spor, teda spor s ochranou slabšej strany, ktoré sa vyznačujú okrem iného aj takým špecifikom, že v súlade s § 295 ods. 1 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a taký dôkaz aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí.

10. Účelom právnej úpravy ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zamedziť „zosplatňovanie“ záväzkov spotrebiteľov zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorých plnenie je dojednané v splátkach z dôvodu len krátko trvajúceho omeškania spotrebiteľa so zaplatením splátky (len pár eur) a súčasne dať spotrebiteľovi ešte poslednú možnosť k splateniu dlžnej splátky predtým, ako dodávateľ využije svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. K uvedenému však musí byť nepochybne spotrebiteľ informovaný, pre nezaplatenie ktorej splátky mu hrozí uplatnenie práva veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať v kontexte ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zastáva názor, že výzva prezumovaná § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je jednostranným právnym úkonom, ktorý z hľadiska jeho určitosti musí obligatórne obsahovať (identifikáciu) splátku, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávacom spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Bez uvedenia tejto identifikácie nie je možné následne preskúmať splnenie podmienok na uplatnenie práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru a splatnosť tohto úkonu. Je potrebné si uvedomiť, že sa nejedná iba o formálnu podmienku, ale sa jedná o notifikačnú povinnosť dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktorá má umožniť spotrebiteľovi „dozvedieť sa“ o hroziacom následku spočívajúcom vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru, a tento následok odvrátiť. Práve uvedenie konkrétnej splátky je tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá musí byť voči spotrebiteľovi určito vyjadrená, nakoľko uvedenie „iba“ výšky dlhu, s ktorým je spotrebiteľ v omeškaní, vykazuje podstatnú mieru abstrakcie a spotrebiteľ z takto vyjadreného údaja nemôže bez ďalšieho určiť, ktorá splátka môže v budúcnosti založiť dôvodnosť predčasného zosplatnenia, resp. ktorú splátku považuje dodávateľ za splátku rozhodnú. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je objektívne vopred možné určiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Navyše je potrebné poukázať na to, že veriteľovi v spotrebiteľských sporoch vzniká právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru iba v prípade, ak je dlžník v omeškaní s niektorou splátkou aspoň tri mesiace a súčasne upozorní dlžníka – spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Táto 15-dňová lehota (na upozornenie a uplatnenie tohto práva) musí uplynúť po splatnosti splátky, ktorá sa stane najskôr splatnou po uplynutí troch mesiacov od splatnosti splátky, ktorá zakladá právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru založené omeškaním z úhrady splátky (s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní aspoň tri mesiace), potom môže veriteľ uplatniť výlučne do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (t.j. v poradí prvej splátky, ktorá sa stala splatnou po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky zakladajúcej právo zosplatnenia), inak právo na zosplatnenie na základe splátky, ktorá zakladá právo na zosplatnenie, zanikne. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že aj z právneho úkonu veriteľa podľa ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka by malo byť zrejme naplnenie podmienok podľa tohto ustanovenia a súčasne ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Len takýto výklad je spôsobilý korešpondovať s vyššie uvedeným zmyslom účelu ustanovenia § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené odvolací súd zdôrazňuje, že procesný súd nie je povinný ex offo vyhľadávať dôvod oprávnenosti úkonov veriteľa podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, keďže by mohlo dôjsť aj k dôvodom, na ktoré

účastníci právneho vzťahu ani nepomysleli. V kontexte s takto formulovaným právnym názorom odvolací súd poukazuje aj na relevantnú odbornú literatúru, a to Občiansky zákonník I. § 1 – 450 – Komentár od Števček, M., Dulák, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M., a kol., z vydavateľstva C. H. Beck, Praha, 2015 (strana 576 a nasl.), ktorá dospela k rovnakému právnemu záveru.

11. Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že zákon prísne stanovuje kritéria, za akých podmienok môže prísť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Z uvedeného tiež vyplýva, že aj keď vymedzenie konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatniť úver, v upozornení (výzve) na zosplatnenie dlhu neukladá zákonné ustanovenie § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka expressis verbis, ide o bezpodmienečnú náležitosť takejto výzvy. Odvolací súd zastáva právny názor, že požiadavka na také vymedzenie vyplýva z účelu predmetného upozornenia (výzvy), ktorým je informovať spotrebiteľa o tom, s ktorou je v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou splátkou veriteľ zvažuje uplatnenia práva na predčasne zosplatniť úver/dlh.

12. Z predloženého súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca podaním zo dňa 11.10.2021 označeným ako: „Upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru“ upozornil žalovaného, že ku dňu 11.10.2021 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 396,95 eur, pozostávajúcej z omeškanej splátky vo výške 379,55 eur, poplatkov vo výške 9,- eur a poistného 8,40 eur. Týmto podaním banka vyzvala žalovaného na úhradu špecifikovanej pohľadávky v lehote 15 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Zároveň upozornila žalovaného, že v prípade, ak nedôjde k úhrade vyššie uvedenej dlžnej sumy záväzku, banka je oprávnená vyhlásiť úver predčasne splatným a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky.

13. Z konštrukcie predmetnej výzvy je zrejmé, že táto neobsahuje identifikáciu splátky, s ktorou je spotrebiteľ (v prejednávanej spore žalovaný) v omeškaní, a ktorá zakladá dôvod na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Z uvedeného potom v konečnom dôsledku nie je vopred možné posúdiť, kedy si dodávateľ uplatní svoje právo pristúpiť k vyhláseniu predčasnej splatnosti (túto vyhlásil dňa 08.11.2021), a táto pôsobí vo vzťahu k spotrebiteľovi neurčito. Na základe uvedeného nemožno výzvu zo dňa 11.10.2021 považovať za kvalifikovanú výzvu v zmysle požiadaviek vyslovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

14. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že z dôvodu neurčitosti (výzvy – upozornenia) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru – označené ako „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 08.11.2021 považovať za platné a účinné.

15. Vzhľadom na uvedené (absencia kvalifikovanej výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) krajský súd zastáva názor, že neboli splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka pre mimoriadne vyhlásenie splatnosti úveru.

16. Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutia odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici, odvolací súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutia odvolacích súdov nie sú pre odvolací súd rozhodnutiami vyššej súdnej autority, keď v prejednávanej spore uviedol východiská, ktoré ho viedli k vysloveným právnym záverom.

17. Odvolací súd na záver zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávanej prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolania žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ustanovenia § 262 ods. 1 a ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a vznikol mu tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP), a to v rozsahu 100 %. Odvolací súd však žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže mu preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy v odvolacom konaní nevznikli (žalovaný nevykonal v odvolacom konaní žiadny procesný úkon). Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva aj z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

20. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)